

Tâm Tình

Người Chỉ Huy

Giang Văn Nhân

Bước chân ngần đã đưa Thảo ra cửa thoát khỏi sự ngột ngạt trong phòng họp của tiểu đoàn, một phiên họp quan trọng đến nỗi chính vị Tư Lệnh Sư Đoàn đến chủ tọa để ra những chỉ thị tối cần thiết đồng thời khích lệ tinh thần chiến đấu của thuộc cấp. Ngược nhìn bầu trời xanh, Thảo hít một hơi thật dài cho không khí tươi mát căng đầy lồng ngực.

Hạ Sĩ Nhất Hạnh biệt danh Hạnh râu kềm cùng Hạ Sĩ Phát trong toán Biệt Kích Tiểu Đoàn đứng gác, giữ an ninh không cho bất kỳ ai không có phận sự đến gần phòng họp, thấy Thảo đi ra, Hạnh và Phát cùng gơ tay:

- Chào ông thầy.

Thảo chào đáp lại:

- Chào hai anh, buổi họp xong rồi đó.

- Ông thầy, có gì mới lạ không? Hạnh râu kềm tò mò.

- Cũng chẳng có gì quan trọng, mình phải giữ vững phòng tuyến Mỹ Chánh và tấn công thăm dò làm tiêu hao lực lượng địch.

Thảo trả lời đơn giản vì muốn bảo mật cho cuộc hành quân sắp đến.

Phòng họp cũng là Bộ Chỉ Huy của Tiểu Đoàn 3, Thiếu Úy Hào Sĩ Quan Tình Báo kiêm

xử lý thường vụ Đại Đội Trưởng Đại Đội Chỉ Huy bố trí các ban như quân số, an ninh tình báo, hành quân huấn luyện, tiếp liệu, tâm lý chiến bảo vệ chung quanh, Thượng Sĩ Sinh ban quân số hành quân (Ban 1) đang châm nước vào bình trà, chợt thấy Thảo, Sinh vội rót nước ra ca inox:

- Mời ông thầy ghé dùng nước chè tươi.

Giọng nói miền Bắc thật dẻo của Thượng Sĩ Sinh và nước trà nóng làm Thảo tỉnh người. Sinh cười hề hà rồi quay qua người khách dân sự đang đứng bên cạnh:

- Xin giới thiệu ông thầy, đây là anh Nguyễn Tú, phóng viên nhật báo Chính Luận.

Thảo thân mật bắt tay anh Tú:

- Chào anh Tú, tôi là Nguyễn Thảo, thường hay đọc những bài bình luận của anh trên nhật báo Chính Luận, hôm nay được hân hạnh gặp chính tác giả nơi tiền tuyến.

- Chào anh Thảo.

Anh Tú bắt tay Thảo, còn Thượng Sĩ Sinh thì tiếp lời:

- Anh Tú đây là tay cao thủ cờ tướng đó ông thầy ạ.

Anh Tú cười thân tình:

Thủy Quân Lục Chiến

- Anh Thảo mà tin lời Sinh thì coi chừng có ngày bán hết lúa giống đó nghe.

Thảo rất mê cờ tướng từ thuở nhỏ, chú Tư Lành người láng giềng sát bên cạnh nhà ba mẹ Thảo là tay chơi cờ tướng có hạng, chú lái xe taxi nên trong lúc chờ khách mấy ông tài xế thường lấy bàn cờ để dưới ghế ra đánh độ, hoặc bày những thế cờ hóc búa. Thảo vẫn còn nhớ vài chiêu thức các thế như: Lục Đáo Kỳ Sơn, Thất Cầm Mạnh Hoạch, Ngũ Tốt Cầm Vương, Tinh Tinh Tự Hội ..., phần lớn tên lấy trong truyện Tam Quốc Chí.

Cờ thế mới nhìn qua tưởng chừng bên tấn công thắng dễ dàng nhưng thực tế là cái bẫy sẽ sập vào lần chiếu tướng cuối của bên tấn công. Người phá được các ván cờ thế (chỉ thủ hoà) sẽ ứng phó rất hiệu quả trong ván cờ tàn.

Những ngày nghỉ việc, chú Tư cùng các bậc trưởng thượng trong xóm thường chơi cờ trước hiên nhà. Thảo thích đứng xem, học lóm chiêu thức ra quân, nhờ vậy mà trình độ về cờ cũng thăng tiến. Câu nói của Thượng Sĩ Sinh làm khích động tính hiếu kỳ, Thảo vui vẻ đề nghị:

- Xin phép anh Tú cho tôi được hầu vài ván cờ.

- Tôi mới đến tiểu đoàn, đang bận thu xếp công việc, hẹn sẽ tiếp anh một hôm khác.

Nước chè tươi cùng cuộc đàm thoại ngắn giúp tinh thần Thảo được sáng khoái, chào từ già Tú và Sinh, Thảo rảo bước hướng về khu vực đóng quân đại đội. Không khí căng thẳng trong buổi họp vừa qua khiến Thảo cảm thấy một sự mất mát không sao tránh được trong cuộc hành quân sắp tới. Tâm tình người chỉ huy khiến Thảo đi một vòng thăm anh em cho biết sự tình. Đang miên man suy nghĩ chợt Thảo nghe Thượng Sĩ I Thường Vụ Võ Lách gọi:

- Đại úy, có Trung Sĩ Tiệp mang thư, quà ở hậu cứ ra cho đại đội nè.

Thảo quan sát một vòng, thấy các trung đội phó cùng một số anh em đang nhận 5 ngày tiếp tế lương thực, ai có gia đình thì nhận quà

và thư ở hậu cứ mang ra, còn các anh độc thân trông chờ thư ở hậu trạm. Ở hậu trạm, Thảo cho mở một hộp thư tại bưu điện Huế cho đại đội, một việc hữu ích giúp anh em

vơi bớt nỗi buồn, có chút tình cảm qua những lá thư hậu phương đến vùng hành quân thật nhanh trong những lần tiếp tế định kỳ.

Thảo võ vai Trung Sĩ Nguyễn Văn Tiệp, người Hạ Sĩ Quan Tiếp Liệu đại đội tại hậu cứ, Tiệp đang trả lời cho một số anh em hỏi thăm về vợ con của họ ở trại gia binh.

- Chào anh Tiệp, có tin tức gì ở gia đình tôi không?

Trung Sĩ Tiệp xoay người:

- Chào đại úy, em ghé nhà nhưng Bác bận việc, chỉ có người em út viết vội vài dòng gửi cho đại úy thôi. Em dẫn tân binh bổ sung cho tiểu đoàn, sẵn dịp ra thăm đại đội, mai em về lại hậu cứ.

Trung Sĩ Tiệp lấy lá thư trong túi áo đưa cho Thảo. Cầm lá thư, Thảo hỏi thăm công việc hậu cứ đặc biệt vấn đề giúp gia đình từ sĩ mà Thảo hằng quan tâm. Như hiểu ý Thảo, Tiệp trình bày:

- Công việc tương đối bận rộn, quân số ưu tiên bổ sung cho hành quân nên mỗi ngày trực gác hai tiếng. Dù vậy mỗi lần nhận công điện ngoài hành quân về tổn thất quân trang quân dụng em đã làm xong thủ tục xuất sổ kê toán, đồng thời xin bồi hoàn cho đủ cấp số, em có gửi thư chia buồn của đại úy tới gia đình các anh em hy sinh, lúc an táng em có mặt ở nghĩa trang. Tất cả mọi thủ tục tử tuất em đều lo hoàn tất cho thân nhân.

Tiếp kể tiếp:

- Chỉ có Lý Vân, vì gia đình ở Bạc Liêu nên phải đợi cả nửa tháng thân nhân mới đến. Ông bố của Vân đến hậu cứ lúc sập tối, ăn mặc lam lũ. Em sắp xếp mọi việc, sáng hôm sau ra nghĩa trang làm lễ an táng. Ông khóc nghe thật nẫu lòng, thật thảm thiết cảnh chia ly:

- Vân con, đáng lý ra ba phải đem con về quê theo phong tục của mình (người Việt gốc Miên), nhưng ba nghèo quá không đủ điều kiện, vậy con tạm thời ở đây với anh em, ba sẽ thu xếp cho con sau.

Ông ở lại trại gia binh mấy ngày, em chờ ông ra thăm mộ con lần cuối, ông hẹn sẽ trở lại đem hài cốt Vân về quê nhà hỏa thiêu. Ông gởi lời cảm ơn đại úy. Lãnh xong tiền tử tuất ông trở về Bạc Liêu.

Binh I Lý Vân bị mảnh đạn 82 không giật cắt đứt hai chân trên đầu gối, mặc dù Y Tá Thâu cột đai chỉ huyết nhưng không cứu được vì mất máu quá nhiều.

Qua lá thư người em út, Thảo biết sau khi các sư đoàn Cộng Sản Bắc Việt tràn qua sông Bến Hải đánh vào vùng hỏa tuyến, vượt biên giới Miên, các “Công Trường” quân chính qui Bắc Việt chiếm Lộc Ninh rồi tấn công vào Bình Long. Tại ngã ba Việt Miên Lào, các “Mặt Trận” cùng sư đoàn quân CSBV đánh Kontum. Cả Sài Gòn giao động, sinh viên học sinh xếp bút nghiên lên đường chống giặc, hậu

phương dốc hết lòng yểm trợ cho tiền tuyến. Cuối thư người em út an ủi Thảo:

- Gia đình lo lắng rất nhiều cho anh, nhưng vui mừng khi biết Tiểu Đoàn 3 chặn đứng cộng quân tại Đông Hà. Một tiểu đoàn TQLC triệt hạ thiết giáp địch, tin chiến thắng loan nhanh trên báo chí, trên đường phố, trong trường học. Cầu xin anh cùng đồng đội gặp nhiều may mắn.

Thảo suy nghĩ nhiệm vụ trước mặt, cuộc hành quân sắp tới là đổ bộ vào vùng địch, chúng được trang bị vũ khí tối tân khỏi Cộng Sản, chắc chắn không sao tránh khỏi nhiều thương vong. Trong số anh em đây, không biết ai còn, ai sẽ mất, **tâm tình của người chỉ huy** thật căng thẳng trước nhiệm vụ và sự sống còn của những người lính chiến khiến như có ai thúc dục Thảo đi một vòng thăm anh em trong đại đội như để chào nhau lần cuối.

- Chào Nguyên Thảo, xin mời ông thầy dùng với em điều thuốc Lào.

Hạ sĩ Trịnh Huy Duyên, xạ thủ súng cối 60 ly, xé gói thuốc Lào, xe tròn sợi thuốc nhỏ bằng hạt đậu đặt vào cái nõ điều, rồi đưa ông thuốc Lào cho Thảo rồi tâm sự:

- Nhà em mới gởi cho 3 gói, loại thuốc đặc biệt, mỗi lần hút là em nhớ đến tình cảm cùng sự chăm sóc của vợ con.

Duyên bật lửa môi vào que lạt khô và đốt thuốc. Thảo kéo một hơi nhẹ, rồi nhả khói ra ngay mà cũng còn thấy ngà ngà say:

- Ô! Thuốc ngon quá. Cảm ơn anh, đúng là “nhớ nhà (tôi) châm điều thuốc...”

Thảo không am tường thuốc Lào, nên khó nhận xét đúng đắn thế nào là thuốc ngon. Trong ký ức tuổi thơ Thảo hình dung ngày làn sóng người miền Bắc trốn chạy Cộng Sản, di cư vào Nam, lúc tiền giấy một đồng và năm đồng bạc xé đôi để tiện việc mua bán. Góc đường Hai Bà Trưng và Trần Quang Khải Tân Định xuất hiện tiệm thuốc Lào Vĩnh Bảo. Trên

Thủy Quân Lục Chiến

tường vẽ to hình ông già đầu quấn khăn đen, ngồi xếp bằng, quần vải trắng, áo thụng vàng nghệ, miệng ngậm ống trúc nhỏ uốn cong cắm vào bình thuốc lào to bằng trái dừa khô. Nữ Sĩ Hồ Xuân Hương đã tả cảnh này qua bốn câu thơ sau:

Mình tròn vành vạnh bánh bao
Mân mân mó mó đút ngay vào
Thủy hỏa tương giao sôi sùng sục
Âm dương nhuệ khí sướng làm sao.

Mỗi lúc cùng mấy đứa bạn thấy đáo ngoài đường, Thảo thấy khách vào mua tấp nập, một số ghé vào để kéo (hút) thử thuốc. Một đèn dầu lạc, một bó lạt chẻ khô, Thảo chỉ nghe tiếng nước kêu rọc rọc thật dài, rồi khách ngược mặt lên, miệng thổi khói thuốc, mắt lim dim trông thật sáng khoái.

Hạ Sĩ Duyên có 4 con nhỏ, tiền lương ủy thác hết cho vợ, mỗi lần có chuyến liên lạc, chỉ gọi cho chồng thuốc lào cùng những vật dùng cần thiết. Duyên sống rất lạc quan dù rằng lúc nào cũng cận kề với cái chết.

Tiền lính tính liền, mỗi khi hết tiền, hết thuốc lá thom anh em tìm đến Hạ Sĩ Duyên vừa đỡ cơn ghiền vừa được nghe anh kể cho nghe chuyện thời thơ ấu. Duyên hãnh diện kể:

- Các cậu biết không, lúc đó tớ còn nhỏ, bọn VC chúng tiếp thu xong xuôi liền tổ chức sinh hoạt thiếu nhi. Chúng tớ là dân có đạo, mỗi lần tới giờ dùng cơm, chúng tập trung hết vào nhà thờ rồi bảo chúng tớ đọc kinh cầu nguyện. Bọn trẻ quá đói, chúng thấy vậy liền bảo: “Hãy cùng cầu nguyện Chúa ban cho thức ăn đi”, nhưng chờ rã rượi cũng chẳng thấy lúc đó chúng mới bảo bọn tớ cầu xin Bác, và rồi trong chỉ chốc lát có người đem thực phẩm vào. Ngày ngày tiếp nối, chúng gieo rắc hình ảnh “Bác” vào đầu óc ngây thơ của trẻ con, nhưng mọi người biết bọn chúng từng bước thần thoại hóa lãnh tụ, hủy diệt tôn giáo nên cả xóm đạo trốn về Hải Phòng lên tàu di cư vào Nam.

Bên cạnh vị trí đặt súng cối 60 ly, Hạ Sĩ Nông Văn Quang, Tiểu Đội Trưởng đang sắp đặt khẩu phần 2 ngày lương khô, Binh Nhất Long Hồng Ngọc dùng lưỡi lê cắt thịt rồi ướp nước mắm, thêm tí tiêu hành, vừa làm vừa đùa giỡn thật vô tư.

Ngọc là kinh binh tải đạn súng cối, anh và em gái sớm mồ côi được bà ngoại chăm sóc, Ngọc lớn lên tại Thủ Đức, vùng đất nhiều doanh trại Thủy Quân Lục Chiến. Ngọc thường tiếp xúc với các anh TQLC khi họ đi hành quân về. Anh thích cuộc sống người lính tổng trừ bị, có mặt trên các nẻo đường đất nước. Từ đó anh yêu thích màu áo nên tình nguyện đầu quân khi đến tuổi trưởng thành. Bà ngoại và em gái tiễn anh lên đường làm nhiệm vụ người trai thời chinh chiến. Ngọc hiền hoà, cuộc sống lý tưởng. Trung đội súng nặng luôn luôn ở gần với ban chỉ huy đại đội, anh lúc nào cũng lịch sự, lễ phép với Thượng Sĩ Lách, thường vụ đại đội, Ngọc gọi ông là bố:

- Bố có cần gì, con giúp cho.

Không riêng gì Ngọc mà phần đông anh em độc thân đều chung ý nghĩ đến cô tiểu thư đầu lòng của Thượng Sĩ I Lách. Ông Lách sanh quán ở Ninh Hoà, Nha Trang, đặc sản nem nổi tiếng ở đây. Thượng Sĩ Lách ở Thủy Quân Lục Chiến từ khi Đại Úy Lê Nguyên Khang thành lập Tiểu Đoàn 3 năm 1959. Ông sống với 10 vị tiểu đoàn trưởng, nổi buồn mất mát chồng chất, bao nhiêu bạn bè đã hy sinh để đem lại chiến thắng cho Binh Chủng TQLC trên khắp mọi miền đất nước, từ Bến Hải đến Cà Mau. Ông thương binh sĩ như con cháu trong nhà, chỉ bảo kinh nghiệm quý báu trên trận tuyến, nhấp môi chung vui với anh em, tửu lượng rất mạnh nhưng khi hành quân ông khuyên anh em đừng uống nhiều, giữ gìn sức khoẻ, canh gác cẩn thận. Người như ông, ai mà chẳng mong được gọi bằng nạc phụ. Thượng Sĩ Lách thường bảo:

- Thăng nào tao thấy cũng được cả, nhưng tùy con gái tao, nó chịu ai là tao đồng ý ngay.

Các cấp trong đại đội đều mến ông, các sĩ quan chú trọng điều động chiến thuật, ông cùng trung đội phó quán xuyên hành chánh. Những lần tiếp tế đang lúc hành quân, mặc dù địch pháo kích dữ dội, ông vẫn chu toàn nhiệm vụ, phân phối đầy đủ thực phẩm cho anh em. Thảo học kinh nghiệm nơi ông khi ông nói về tính tình của từng người lính:

- Thăng này có rượu vào là hay gây ồn ào, nhưng nó là con ngựa hay, nếu biết hoàn cảnh sẽ thông cảm cho nó. Việt Cộng pháo kích giết cả gia đình nó, nó đặng lính để trả thù. Có chuyện buồn rượu vào, lời ra quạu phá thôi, thật sự nó rất nặng lòng với anh em.

- Đứa kia ở cô nhi viện, gương mặt nó lắm lì tưởng là ba gai, nhưng do hoàn cảnh sống tạo ra chứ thực sự nó là người khí khái đầy tình nghĩa, hàng tháng trích tiền lương gửi về cho các soeur giúp anh em mồ côi, nơi nó từng được sống, “uống nước nhớ nguồn”.

Quân trường căn cứ theo sách vở, dạy cách

xử trí chung chung của nghệ thuật lãnh đạo chỉ huy, Thượng Sĩ I Lách với kinh nghiệm sống thực tế trải qua 20 năm nên mới có những cái nhìn thực tế sát với đời sống binh sĩ hơn. Gia đình ông được tuần báo Diều Hâu của Trung Tá Nguyễn Đạt Thịnh bảo trợ giúp các cháu có điều kiện tốt trong việc học hành.

Phân phối vừa xong thực phẩm tiếp tế, Hạ Sĩ Nguyễn Văn Đẹp Hiệu Thính Viên (tầng số tiểu đoàn) réo gọi ông thường vụ đến chung bữa. Mực xào thơm sắc ra từng lát, rau cần với cà chua thái mỏng, một xị rượu đế...thế là quá tuyệt rồi, nhờ đóng quân gần An Lỗ nên việc mua bán dễ dàng. Binh Nhi Huỳnh Văn Tư mà anh em gọi là Tư Già làm món nhậu dã chiến số một.

Thảo nhớ lúc ở Cồn Thiên, Tư xẻ thịt nai, ướp gia vị rồi phơi khô, hai ngày sau đem nướng trên lửa thơm ngon như khô nai bán trong khu chợ Hoà Bình Đà Lạt.

Tư có nước da ngăm đen của người nông dân miền Nam, gương mặt chất phác, lời nói hòa nhã, Binh Nhi Huỳnh Văn Tư và em Huỳnh Văn Bảy từng là nghĩa quân Rạch Sỏi, quận Kiên Thành tỉnh Rạch Giá, nơi tôm cá đầy đồng. Vào mùa gặt lúa, rủ nhau ra đồng dặm cù bắt chuột, những con to bụng vàng ửng, hơ lửa cạo lông, xẻ thịt ra từng miếng rồi đem xào với bắp chuối, nhắm cùng vài xị rượu đế nước nhất. Khi mùa nước lên bắt rắn hổ, loại rắn này phải biết cách làm, hoặc ngâm rượu hay nấu cháo công dụng bồi bổ sức khỏe. Cuộc sống binh dị, nhưng trách nhiệm bảo vệ an ninh xã ấp của người nghĩa quân thật không đơn giản. Việt Cộng toan triệt hạ đồn mấy lần bị thất bại, Tư và Bảy còn giúp địa phương phá vỡ cùng bắt trọn toán nội tuyến.

Địch ngấm ngấm treo giá hai cái đầu của anh em Tư và Bảy, hai anh em bỏ về thị xã Rạch Giá. Ở thành phố hai anh em nhớ mùa lúa chín, nhớ những lần chống giặc, Tư đốt

Thủy Quân Lục Chiến

đóm lửa nhỏ hình mũi tên chỉ hướng địch cho phi cơ yểm trợ hoặc oanh kích, máu hai anh em cùng bạn đồng đội đã thấm vào cội rễ cho lúa đơm bông chắc hạt. Hình ảnh người lính Thủy Quân Lục Chiến trong các cuộc hành quân phối hợp với Lực Lượng Thủy Bộ giải phóng U Minh, bảo vệ Gò Quao, mặc dù vài lần họ đến Kiên Thành nhưng nét kiêu hùng là điều mong muốn, hai anh em quyết định đến chợ Rạch Giá để đầu quân.

Rời Trung Tâm Huấn Luyện Rừng Cẩm, Huỳnh Văn Bảy về Tiểu Đoàn 4, Tư bổ sung về Đại Đội 2 Tiểu Đoàn 3 tại căn cứ Cồn Thiên. Anh luôn có mặt trong các lần đại đội tập hợp điểm danh suốt thời gian Tết ở hậu cứ. Cuối tháng 4, Tiểu Đoàn 3 dưỡng quân tại Tây Lộc, Tư được tiểu đoàn cấp phép đặc biệt đưa linh cữu Bảy về Rạch Giá. Anh em trong đại đội nghĩ sẽ không gặp Tư nữa, vậy mà Tư vẫn trở lại sau 2 lần tiếp tế. Thật đáng trân trọng tấm lòng những người lính chịu đựng 75 đau thương mất mát tình anh em ruột thịt và tình đồng đội với nhiệm vụ chung. Tư tâm sự:

- Thằng Bảy ra đi khi chưa tròn mong muốn, tôi phải tiếp tục chiến đấu để hoàn thành điều mà hai anh em bàn bạc trước khi giã từ Rạch Giá là phải diệt hết Cộng Sản, trở về trong chiến thắng. Hết hạn.. xin giải ngũ, làm nông dân sống cần cù bên ruộng vườn miền Nam với hai mùa mưa nắng.

Tư nhìn khoảng không, ánh mắt đang hình dung cuộc sống đầy mơ ước đó. Bao nhiêu lần tâm sự, anh không hề đề cập đến chuyện gia đình. Thảo chọn anh về toán biệt kích để có điều kiện giúp đỡ nhiều hơn.

Tại tuyến Trung Đội 23, Thiếu Úy Nguyễn Văn Nhái chăm chú đọc thơ các cô sinh viên đại học Sài Gòn, Đà Lạt. Sinh ra và lớn lên tại Phan Rang, nơi mà mùa Hè, mắt người dân thường bị loét vì gió cát. Mang Alpha Đỏ, sáng tác thơ văn với bút hiệu Ngọc Thùy Khanh nên lúc

ở quân trường rất nhiều cô vào công Nam Quan, vườn tao ngộ dưới chân Đồi Bắc để tìm hiểu ý nghĩa lời thơ. Cặp bài trùng Nguyễn Thanh Lương Đại Đội 4 và Nguyễn Văn Nhái Đại Đội 2 bị Đệ Đức Trần Kim Đệ, Tiểu Đoàn Phó chọc hoai:

- Khoá 24 Đà Lạt về TĐ3 toàn là món nhậu (lươn và nhái), đầu gục gác Đệ Đức tiếp:

- Nhưng cũng không dễ nuốt đầu.

Trung đội phó Trần Văn Nuôi đang tâm tình cùng binh nhì Lương Văn Tòng, hiệu thính viên trung đội về bao kỷ niệm trong đời binh nghiệp.

Trung Sĩ Nhất Nuôi chào đời bên giòng sông Hậu Giang, thị xã Long Xuyên luôn luôn ngân vang tiếng kinh cầu Đức Thầy của Phật Giáo Hòa Hảo, đường về ngã ba lộ tẻ có bắc Vàm Cống xuôi kinh Lấp Vò vào Sa Đéc. Tuy cuộc sống an lành, nhưng vì yêu lính anh tình nguyện gia nhập Binh Chung Thủy Quân Lục Chiến. Anh phục vụ Đại Đội 2 từ khi Trung Úy Lê Bá Bình làm đại đội trưởng trong các cuộc hành quân ở Việt An, Quảng Ngãi, rồi tới Trung Úy Vũ Mạnh Hùng bảo vệ thủ đô Sài Gòn Tết Mậu Thân. Gia đình Tr/Sĩ Nuôi cư ngụ trong trại gia binh Đặng Đình Thích, Thủ Đức, tính chất phác, hai lần bị thương, cuộc đời anh gắn liền với đơn vị và gia đình.

Binh Nhì Tòng, Bùi Văn Ba, Nguyễn Văn Tám sinh quán Cái Răng, Cần Thơ, nơi thuyền bè tấp nập, lâu lâu vang vọng tiếng hò miền sông Hậu Giang:

Cái Răng, Ba Láng, Vàm Xáng, Phong Điền

Anh thương em thì cho bạc cho tiền

Đừng cho lúa gạo.. ờ... ơ,

Đừng cho lúa gạo (mà) xóm giềng họ hay.

Tòng, Ba, Tám thường hãnh diện kể về quê hương mình: Từ sông Hậu Giang theo sông Cần Thơ gặp bên Ninh Kiều, qua chợ Cái Răng đến Vàm Ba Láng, nơi đây người dân đồn đãi rất nhiều ma, thật ra đất này có chất lân tinh, nên về đêm sáng lập loè giống như ma trời. Đi xa hơn theo sông Cần Thơ gặp kinh xáng Xà No chạy thẳng tắp đến Vị Thanh tỉnh Chương Thiện. Sông Cần Thơ thu hẹp dần dần ở quận Phong Điền, cho đến Cầu Nhiễm, Ba Se rồi trở thành con rạch nhỏ tại Ô Môn trên Tỉnh Lộ 27 đi Long Xuyên. Vùng đất này Tiểu Đoàn 2 và Tiểu Đoàn 3 đưng độ nặng với địch quân sau Tết Mậu Thân.

Nhưng Tòng, Ba, Tám cũng nhắc đến chiến công của trung đội bốn ngày trước đó, của Hạ Sĩ Nguyễn Văn Phúc (dáng cao to, tóc dựng như rễ tre, húi cua):

Đại đội hành quân lục soát áp Lai Thành, vài căn nhà nằm lẻ loi được tre bao phủ bốn mặt, đặc biệt tre mọc rất dày, vị trí lý tưởng cho đại đội dừng quân. Nửa đêm đốc canh Phúc kiểm soát vọng gác, bỗng nghe tiếng nhiều bước chân đi, anh nghĩ là toán tiền đồn rút về, qua ánh sao anh nhận ra nón tai bèo của Việt Cộng. Ba bóng người bước nhanh ngang khoảng giữa Phúc và toán tiền đồn, nếu tác xạ đạn bay vào toán tiền đồn, Phúc bình tĩnh chờ khi tầm bắn an toàn cho bạn, anh liền bóp cò khẩu đại liên M 60. Đại đội báo động, trái sáng thấp trên nền trời, một nữ dân quân bỏ xác trên đường mòn dẫn vào núi. Nếu Phúc ở vào vị thế tác xạ khác, chắc chắn giết hết cả toán ngay từ ban đầu.

An Ninh Chi Khu Hương Trà, Tiểu Khu Thừa Thiên, phóng viên nhật báo đến chụp hình và lấy dấu tay. Thiếu Úy Hào Trưởng Ban An Ninh Tỉnh Báo của tiểu đoàn cho biết cô này giữ

vai trò quan trọng trong Tỉnh Đội Huế, từng ra Bắc chụp hình chung với lãnh tụ Cộng Sản.

Binh Nhì Trần Văn Voi pha trò qua câu nói dí dỏm:

- Chộ anh Phúc đẹp trai, em chịu đèn quá, khi nghe anh Phúc bắn súng gọi, em ở lại không muốn vào núi nữa rồi.

Người xưa hay nói cái tên cũng ảnh hưởng đến con người, quả thật vậy Trần Văn Voi to, khoẻ như con voi, sống ở Vũng Tàu, bạn thân thiết với Hạ Sĩ Nguyễn Văn Phúc xạ thủ đại liên Trung Đội 23. Voi đầu quân vào Thủy Quân Lục Chiến, ngày mãn khoá học ở Trung Tâm Huấn Luyện Rừng Cấm, anh chọn Tiểu Đoàn 3 TQLC, Ban Quân Số bổ sung cho các đại đội theo ước muốn của tân binh. Voi gặp Phúc như cặp bài trùng, nhận ngay nhiệm vụ xạ thủ súng đại liên. Thật ra Voi không phải tên thật của anh, mà chỉ vì to con nên mới được anh em gọi là Voi. Voi rất đẹp trai, mặt lai Tây, anh có quốc tịch Pháp tên Paul. Tâm sự cùng Voi, Thảo tò mò gợi ý:

- Voi, anh có quốc tịch Pháp, đâu cần thiết phải đăng lính TQLC, tôi biết chắc chắn dù anh muốn gia nhập Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa cũng không ai thu nhận.

- Nguyên Thảo nói đúng, với tên Paul làm sao vào lính được, em phải nhờ giấy khai sanh của bạn. Bạn bè thân thiết thuở nhỏ đều lên đường chống giặc Cộng, còn lại mình em buồn quá.

Ánh mắt Voi trầm tư thoáng buâng khuâng khung trời Vũng Tàu đầy kỷ niệm của nhóm người trẻ thương thức món nhậu tại quán Hạnh Đào, hay tâm hồn trôi dạt theo âm thanh từ bờ môi ca sĩ Minh Phượng tại Palace. Minh Phượng hát nhạc Pháp rất điệu luyện, một gia đình nghệ sĩ, song thân cùng em trai dạo đàn. Hai gia đình Minh Phượng và Hạnh Đào bà con. Voi nhìn Thảo:

-Em tới tuổi quân dịch của Pháp rồi, thế nào cũng bị bắt đi lính bên đó. Em sinh ra và

Thủy Quân Lục Chiến

lớn lên trên vùng đất này, biết bao nhiêu kỷ niệm vui buồn cùng bạn bè, nay Cộng Sản gây đau thương cho đất nước, thù em ở đây cùng bạn bè sống chết bên nhau giữ mảnh đất của Mẹ, còn hơn về Pháp đi quân dịch có thể chết vô lý ở một xó xỉnh nào nơi Phi Châu.

Thảo vỗ vai Voi, mền phục cái tư tưởng bộc phát từ tâm hồn của người con trai mang hai dòng máu Việt-Pháp.

Thảo ghé thăm tiểu đội của Hạ Sĩ Nhất Điền, tục danh “Điền Méo”, anh em đang vui đùa với những dòng thơ của các em gái hậu phương gửi qua hộp thư đại đội tại bưu điện Huế.

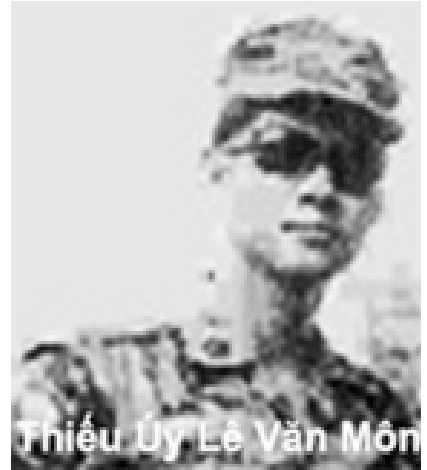

Trong thời gian giữ căn cứ Ái Tử, Hạ Sĩ Nhất Hoàng Cao Hiến Tiểu Đội Trưởng, Hạ Sĩ Lê Văn Hoàng Tiểu Đội Phó đã hy sinh, Thảo điều động Hạ Sĩ Nhất Điền từ Trung Đội 22 qua.

Thảo ghé thăm Tiểu Đội của Hạ Sĩ Nguyễn Minh Chánh, Chánh đang cho anh em lau chùi vũ khí, anh người cao dong dỏng, luôn khoác bên ngoài áo giáp khẩu M.79, khẩu súng rất hữu hiệu trong tay anh. Anh cẩn thận sắp xếp

cách sử dụng lương thực, tiểu đội lúc nào cũng còn thớt trong khi các tiểu đội khác cạn lán sau hai ngày nhận tiếp tế.

Tại phòng tuyến Trung Đội 22, Thiếu

Úy Lê Văn Môn đang tính toán đạn dược, số mìn, áo giáp để báo về đại đội. Đơn vị gốc của anh là Đại Đội 1, Tiểu Đoàn 2 Trâu Điền, với tinh thần phục vụ và cầu tiến, Hạ Sĩ Quan Lê Văn Môn được đơn vị trưởng đề nghị theo học khoá sĩ quan đặc biệt. Nước da ngăm ngăm, mặt nghiêm trang, giọng pha miền trung, lời nói dứt khoát. Gia đình anh trú ngụ trong con hẻm cạnh nhà thờ Thủ Đức. Dĩ nhiên anh rất ngoan đạo. Thiếu Úy Môn đưa tờ giấy cho hiệu trưởng viên:

- Kha, đây là tổng số nhu cầu của trung đội, anh gọi xin thêm đạn M.79 và lựu đạn.

Binh Nhì Nguyễn Văn Kha hiệu trưởng viên sinh quán Bình Minh, bên bờ Đông của Bắc Cần Thơ, giống như ông thầy Môn, Kha có nước da rám nắng. Kha gia nhập TQLC là vì sau Tết Mậu Thân, Thủy Quân Lục Chiến thường qua lại sông Tiền Giang và Hậu Giang. Hình ảnh người lính Tổng Trừ Bị có mặt khắp 4 vùng chiến thuật, nét kiêu hùng của những chàng trai trẻ tình nguyện chiến đấu giữ quê hương là ấn tượng tốt cho lớp thanh niên đến tuổi trưởng thành, trong đó có Kha. Niềm vui nho nhỏ của Kha khi đọc thơ em gái hậu phương gửi từ Gò Công. Kha gác ống liên hợp, xoay qua Trung Sĩ Nhất Nguyễn Ngọc Sương nhắc:

- Trung sĩ, ông thường vụ nhấn trung sĩ lên đại đội nhận tân binh bổ sung.

Trung
Đội Phó
Nguyễn
Ngọc Sương
đang phân
chia giờ gác
và đốc canh
cho trung
đội. Anh đã
ở Đại Đội 2
này từ lúc
Trung Úy
Lê Bá Bình
là Đại Đội
Trưởng, sau

đó anh theo Đại Úy Bình qua Đại Đội 1, rồi Đại Đội Chỉ Huy. Lúc thăng cấp Trung Sĩ, anh trở về Đại Đội 2 làm tiểu đội trưởng, rồi trung đội phó. Dáng Sương cao cao, lúc hành quân ngón tay phải luôn luôn đặt vào cò súng (đã khoá an toàn) thân súng nằm trên vai. Khi hữu sự bật súng xuống, bàn tay trái vừa đỡ thân súng vừa mở khoá an toàn, cùng lúc ngón tay phải bóp cò. Gương mặt Sương rất ngẫu, đánh giặc táo bạo. Trung Sĩ Nhất Sương đưa giấy gác cho Trung Sĩ Lê Đạt rồi đi thẳng lên ban chỉ huy đại đội.

Nhìn dáng dấp nhỏ con của Đạt không ai nghĩ rằng người hạ sĩ quan tiểu đội trưởng, xạ thủ súng phóng lựu M.79 này có thể mang áo gấn đầy đạn nổ và những quả na M.67 lại di chuyển nhanh, tác xạ chính xác. Anh bắn không cần máy nhắm.

Thảo trang bị cho hành quân toàn bộ cấp số đạn cho M79, sự sát hại của nó rất lớn. Khi phòng thủ dùng để chống chiến thuật biển người, trong thế công tiêu diệt các vị trí súng cộng đồng, có thể bắn trực xạ hoặc vòng cầu. Theo lời tù binh Cộng Sản, họ gọi M79 là súng cối cầm tay và rất sợ nó.

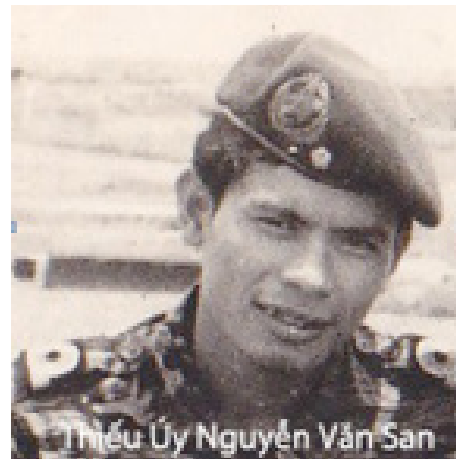
Đạt sinh quán ở Huế, với giọng nói như

chim hót khiến ngày mới về đơn vị, thật khó cho anh khi muốn diễn đạt một vấn đề gì. Đạt mới lập gia đình, hương lửa đang nồng, nhưng khi đã ra hành quân thì chỉ còn đồng đội. Tiểu đội của Đạt có nhiều anh sắc thái khác nhau như Danh Sa Mai ở Sóc Trăng, bé bi sữa Huỳnh Ngọc Lan ở Xóm Củi, Nguyễn Văn Thanh hảo hán ở Bắc Cần Thơ, Nguyễn Văn Tiến xứ đạo Tân Mai Biên Hòa.

Thảo ghé qua chỗ Trung Sĩ Trần Văn Trí, Tiểu Đội Trưởng. Trí dáng cao da ngăm đen, sinh quán Cái Tắc, Cần Thơ, đang bàn thảo cùng Hạ Sĩ Dư Minh Chiêu, người Lái Thiêu, Bình Dương, về lệnh chuẩn bị đạn dược và một ngày cơm vắt cho sáng mai.

Tại phòng tuyến Trung Đội 21 Thiếu Úy Nguyễn Văn San đang “khê khà” cùng ban chỉ huy trung đội, tử lượng mạnh nhưng được lệnh chuẩn bị và chiều nay họp nhận công tác, anh chỉ nhâm nhi chút chút cho ấm lòng.

San cùng bố mẹ sống trong một làng công giáo ở suối La Ba, cách ngã ba Tùng Nghĩa khoảng mười cây số. Thị trấn Tùng Nghĩa nằm trên

Quốc Lộ 20
đi Đà Lạt.

Tốt nghiệp
khóa 4/69
Thủ Đức,
nụ cười
răng khềnh,
anh đánh
giặc hăng
say, chỉ có
tiến tới phía
trước. Anh

được hỗ trợ đặc lực của Trung Sĩ I Nguyễn Tấn Thành và các tiểu đội trưởng, một trung đội dũng mãnh nhất của Đại Đội 2. Trung Đội Phó Thành dáng cao, cái răng cửa cạnh răng chó bọc vàng 18, cầu thủ bóng chuyền sáng giá của đại đội, đánh giặc tựa như đập banh

Thủy Quân Lục Chiến

qua lưới địch. Trung đội tạo chiến thắng đầu tiên tại Đông Hà tiêu diệt một đơn vị thuộc Sư Đoàn 308 CSBV. Hiệu Thính Viên Đỗ Quan, tân binh mới bổ sung trong dịp Tết, tuy lính mới nhưng nhanh nhẹn bám sát theo thăm quyền như hình với bóng.

Từ xa đã nghe giọng nói và tiếng đēm mở đầu của Hạ Sĩ Lợi, mấy anh chàng Xóm Mới đang tán gẫu về một vấn đề hấp dẫn nào đó. Họ sống rất sôi động và dứt khoát trên chiến tuyến. Hạ Sĩ Nguyễn Văn Lợi, lùn tròn trịa, da bánh mật, rắn chắc, tâm sự với Thảo:

- Lúc em tròn 16 tuổi, cái tuổi rất nhiều mộng đẹp, đang vui háo hức chờ Xuân đến thì cộng sản bội ước lệnh ngưng bắn, tập trung quân chiếm trại Cỏ Loa, tàn sát đồng bào, dã man hơn nữa chặt đầu cả gia đình vị chỉ huy trại Cỏ Loa, tội nghiệp xác mấy đứa nhỏ không đầu.

Hạ Sĩ Yên dáng dấp trung bình, có nước da không bắt nắng tiếp lời:

- Bố Mẹ chúng em thường nhắc lại chuyện tàn ác của cộng sản vào thời kỳ tiếp thu miền Bắc, ông Trường Chinh đem cha mẹ ra đấu tố, hành động này chứng tỏ bọn chúng sắt máu không chút tình cảm nào của con người Việt Nam. Bọn người đã bán linh hồn cho quỷ đỏ Nga Tàu.

Hạ Sĩ Thân Văn Luận, nhỏ con, nước da rám nắng, gương mặt luôn luôn tư lự như hình dung lại hình ảnh ngày Xuân đó:

- Một đơn vị Thủy Quân Lục Chiến mang bằng tên đỏ, vào Rừng Cắm em mới biết là Tiểu Đoàn 4, họ đã chiếm lại Cỏ Loa, giải tỏa an ninh cho vùng Gò Vấp, tụi em cùng đồng bào mang quà cáp ngày Xuân biếu họ.

Binh Nhất Nguyễn Văn Long kết thúc:

- Mấy anh này khi tới tuổi thì đi đăng lính liền, còn em một năm sau mới đủ tuổi cũng vội vã theo ngay. Ông Bà, Bố Mẹ rời nơi chôn nhau cắt rốn xuôi Nam, một số thân nhân ruột thịt còn kẹt lại, tụi Việt Cộng luôn luôn theo dõi, kiểm soát vu oan hãm hại. Cuộc sống

nghèo đói. Chúng em thê sống chết với bọn này. Không thể nào nhân đạo với những tên Cộng Sản khát máu được.

*

* *

Thảo vòng quanh tuyến đại đội nhìn sinh hoạt của anh em, mỗi người mỗi hoàn cảnh, cá tính tuy khác nhau nhưng cùng chung vai chiến đấu để hoàn thành nhiệm vụ. Anh em nào có bố mẹ từng sống trong thời gian tiếp thu miền Bắc chắc chắn được nghe kể nhiều về bộ mặt thật của Cộng Sản. Người miền Nam lên đường chiến đấu vì nhiệm vụ làm trai trong thời binh lửa, bảo vệ tự do. Thảo phân vân những điều mà Thượng Tá Tám Hà, một hồi chánh cao cấp Cộng Sản thuyết trình tại trường Pétrus Ký về chủ nghĩa xã hội, cuộc sống nghèo đói của người dân miền Bắc, hợp tác xã, thực phẩm phân chia theo bình đẳng, chăm công lao động, tất cả tài sản thuộc về nhà nước, người dân thực sự vô sản nhưng được vỗ về bằng khẩu hiệu: “Nhân dân làm chủ, Nhà nước quản lý, Đảng lãnh đạo”.

Thảo được xem phim “Chúng tôi muốn sống” và luôn bị ám ảnh các cán bộ Cộng Sản quá tàn ác, sắp đặt toà án nhân dân, làm cò mồi bịt miệng, bịt mắt người dân nông thôn lẫn thành thị, đấu tố để cướp đoạt tài sản. Thảo vào quân đội, với một lần ranh rờ rệt: Quốc Gia và Cộng Sản.

Tết Mậu Thân 1968, người Cộng Sản lộ rõ bộ mặt sắt máu, phản bội lệnh ngưng chiến trong ngày Tết cổ truyền dân tộc, đốt phá bắn giết dã man người dân luôn cả trẻ thơ vô tội. Kinh hoàng nhất là những hố chôn tập thể hàng ngàn người ở ngoại thành Huế. Người Cộng Sản quan niệm, bất kỳ ai không theo họ mặc nhiên là kẻ thù cần phải tiêu diệt. Họ tuyên truyền, hoạt động mạnh ở nông thôn, ru ngủ, lừa bịp về một thiên đường Cộng Sản giả tưởng của quan thầy Nga Sô. Thảo đã xác định

vị trí của mình cùng với anh em quân nhân Đại Đội 2 trong cuộc chiến tranh bảo vệ sự tự do.

Đi thăm anh em trong đại đội một vòng, hiểu tâm sự cùng quá khứ lẫn hiện tại của đồng đội sống hôm nay, chết ngày mai, Thảo chợt trở về với thực tại, nhớ ngay đến nhiệm vụ mà vị Tư Lệnh Sư Đoàn phải đích thân đến ban chỉ thị tại chỗ.

Vì tính cách quan trọng của buổi họp, Đại Tá Bùi Thế Lân Tư Lệnh Sư Đoàn Thủy Quân Lục Chiến đến tham dự tại Bộ Chỉ Huy Tiểu Đoàn. Thiếu Tá Lê Bá Bình Tiểu Đoàn Trưởng ban lệnh hành quân, tình hình địch gồm các Sư Đoàn 304, 308 các trung đoàn pháo binh và thiết giáp. Tình hình bạn có các chiến hạm Hải Quân Việt Nam và Hoa Kỳ ngoài biển Đông, phía Đông Đông-Nam có Tiểu Đoàn 106, Liên Đội 4 Địa Phương Quân bố trí phòng tuyến cận bờ biển. Lữ Đoàn 369 TQLC trên phòng tuyến Mỹ Chánh ở phía Nam và Đông Nam.

Tiểu Đoàn 3/TQLC sẽ đổ xuống nơi bố trí quân của Trung Đoàn 66 Cộng Sản Bắc Việt, thuộc quận Hải Lăng 10 cây số hướng Đông Nam Quảng Trị, nhiệm vụ càn quét và tiêu diệt các toán quân địch trên đường lui về Mỹ Chánh. Lữ Đoàn 9 Lực Lượng Thủy Bộ TQLC Hoa Kỳ từ Hàng Không Mẫu Hạm phụ trách trực thăng chuyển quân. Mỗi đại đội tham chiến 100 người, một cấp số rưỡi đạn cho từng vũ khí, một ngày cơm vắt...Đúng 7 giờ sáng lên xe.

Sau khi giải đáp thỏa đáng những thắc mắc của các đại đội trưởng, Bắc Giang đồng dục nói:

- Bây giờ 11giờ 12 phút, các anh hãy điều chỉnh đồng hồ cho đúng.

Thảo trở về ban chỉ huy đại đội sau một vòng thăm viếng các trung đội. Mở cuốn sổ tay ghi chú gia cảnh từng quân nhân, Thảo chợt nhớ lại buổi lễ tưởng thưởng tại sân cờ Tiểu Đoàn 3 sau cuộc chiến thắng vùng quận Kiên Long gần cuối năm 1969, trong lúc cài huy chương lên ngực Thảo, Đại Tá Bùi Thế

Lân Tham Mưu Trưởng hỏi Thảo:

- Đây! Cậu có gia đình chưa?

- Thừa Đại Tá, tôi còn độc thân.

- Có như vậy mới đánh giặc “giỏi”.

Nghe vị Tham Mưu Trưởng Sun Đoàn nói vậy, Thảo thường thâm tự hỏi:

- Vậy những người có gia đình thì sao? Các tiểu đội trưởng gan lì của trung đội như Trung Sĩ Nguyễn Văn Xảo, Hạ Sĩ I Võ Văn Phước, Hạ Sĩ I Nguyễn Ký, sủng vừa nỏ là họ điều động tiểu đội dàn hàng ngang bám theo địa thế ngay tức khắc. Chính vào lúc phải lựa chọn người nào đi, người nào ở lại cho cuộc đổ bộ sinh tử ngày mai, Thảo mới hiểu được phần nào câu nói thâm thúy “giỏi” của thượng cấp. Sự hy sinh của một quân nhân có vợ con là sự mất mát to lớn, có khi gấp nhiều lần so với người độc thân.

Vì quân số cho cuộc đổ bộ này không phải toàn bộ như những cuộc hành quân thông thường khác, mà được giới hạn nhanh, gọn, nhẹ nên trong buổi họp với sĩ quan đại đội chiều hôm qua, sau khi trình bày kế hoạch, phân phối phóng đồ hành quân, Thảo nói:

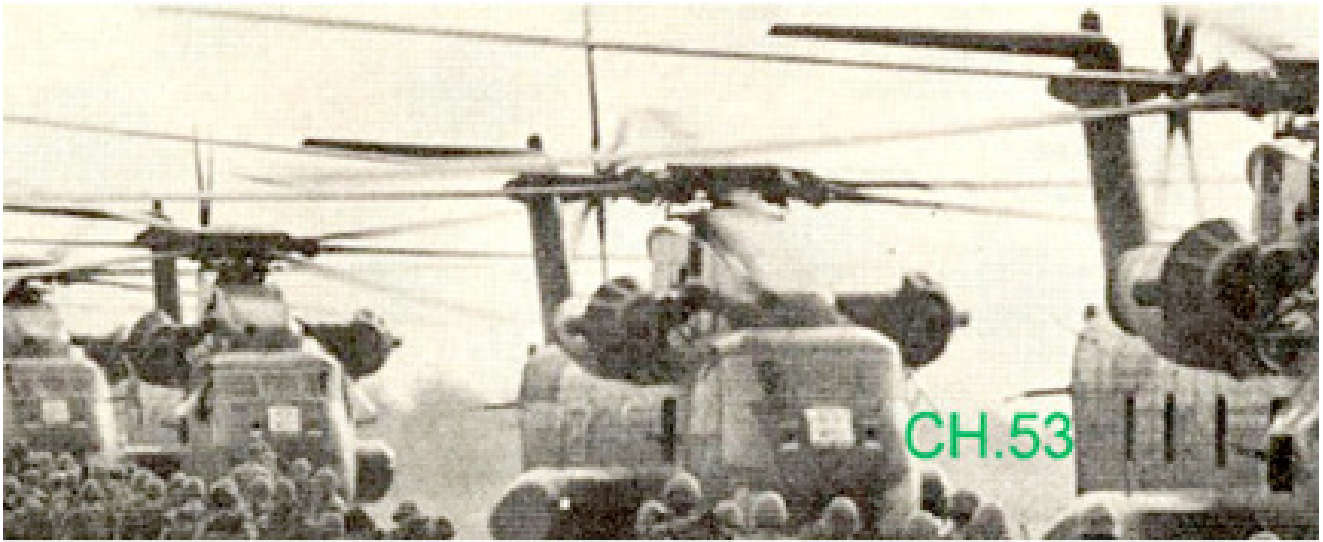
- Vì tính cách di động nên không đem theo súng cối 60 ly, những anh em nào có nào có nặng gánh gia đình thì sẽ ở lại phòng thủ vị trí.

Thảo giải thích thêm cho các trung đội trưởng:

- Không phải khả năng chiến đấu của họ kém hơn các người độc thân, nhưng vì sự nguy hiểm của cuộc hành quân, tôi không muốn bị bận tâm lo nghĩ khi lựa chọn, những người đó còn có trách nhiệm với vợ con nơi hậu cứ, anh em độc thân và tôi chỉ có cha mẹ, cùng lắm là bạn gái hay người yêu, sự vướng bận nếu có cũng không quan trọng, riêng Thiếu Úy Môn là cấp chỉ huy nên vẫn tham dự cuộc hành quân.

Thảo và các sĩ quan tổ chức lại nhân số các trung đội, phân chia toán lên phi cơ, điều chỉnh cùng giờ với đồng hồ của Thảo.

Đại Đội 2 xuống xe tại sân bay Hoà Mỹ

(Camps Evan), trực thăng của Thủy Quân Lục Chiến Hoa Kỳ từ Đệ Thất Hạm Đội đang mở bụng nằm chờ sẵn. Thiếu Tá Trần Kim Đệ Tiểu Đoàn Phó chỉ cho Thảo một CH.53 chở 60 quân nhân và hai chiếc CH.46 chở được 40 người, như vậy là vừa chẵn con số 100. Thảo phân chia trực thăng cho từng trung đội trưởng, mọi người ngồi thẳng hàng phía sau trực thăng. Phóng viên báo Chính Luận Nguyễn Tú theo Thảo bên chiếc CH.53.

Thảo cười với các trung đội trưởng:

- Lần đầu tiên tiểu đoàn mình đổ xuống bãi cùng một lúc, gần 500 người chắc tràn ngập mục tiêu. Các anh nhớ bám sát ngay vào địa thế, thường trực giữ máy để liên lạc.

Hướng mặt về Thiếu Úy Nguyễn Văn Lãm Đại Đội Phó, Thảo nói:

- Anh Lãm, tạm thời anh đi với ban chỉ huy đại đội, sau khi xuống bãi, anh cùng Hạ Sĩ Nguyễn Văn Vàng hiệu thính viên và hai khinh binh theo Trung Đội 22 với Thiếu Úy Môn.

Thiếu Úy Lãm tốt nghiệp khoá 6/68 và bổ sung về Tiểu Đoàn 3 trong thời gian TĐ.3 biệt phái cho Sư Đoàn 18BB để giải tỏa áp lực địch chung quanh tỉnh Long Khánh năm 1969. Trung đội của anh cùng Đại Úy Lê Quý Bình Đại Đội Trưởng Đại Đội 3 tham dự các cuộc hành quân từ miền đồng bằng Cửu Long

ra vùng hỏa tuyến.

Thiếu Úy Lãm cười khề khà, thói quen nhún nhún một chân làm rung rung cái thân hình rắn chắc thay cho câu trả lời. Thiếu Úy San cười mỉm:

- Lần này đúng là “cho xứng danh Đoàn Thủy Quân Lục Chiến”.

Các phóng viên ngoại quốc thu hình quân nhân Tiểu Đoàn 3, Thảo thấy những hàng chữ trên máy như ABC, CBS và phóng viên Pháp, Anh, Nhật Bản. Thảo cười cùng giờ tay chào họ khi ống kính hướng vào mình.

Anh em vui cười như những lần chờ trực thăng bốc thả vào mặt trận. Lần này thiếu ông thuốc lào kêu róc rách của Hạ Sĩ Duyên cùng bóng dáng cao cao Thượng Sĩ I Thường Vụ Võ Lách.

Sĩ quan Hoa Kỳ từng chiếc phi cơ trực thăng liên lạc với sĩ quan trưởng toán TQLC cho anh em đứng sắp hàng, súng ở vị trí an toàn, tuần tự hai người bước lên phi cơ.

Th/úy Nguyễn văn Hào và các chiến sĩ TĐ3 sẵn sàng lên CH.46 đổ bộ vào Hải Lăng ngày 13 tháng 5 1972

Pháo đài bay B.52 đang dội bom ở Quảng Trị khiến mặt đất lắc nhè nhẹ.

Trực thăng rung mạnh theo độ quay của cánh quạt, tuần tự từng chiếc chạy một đoạn ngắn rồi bốc thẳng lên, nhìn qua khung cửa nhỏ, Thảo cảm tưởng cảnh vật chạy thật nhanh dưới bụng phi cơ. Nhìn lướt qua gương mặt anh em trong thân tàu, tất cả đều độc thân, tình nguyện vào nguy hiểm, họ chỉ ước mong được phút giây hoàn toàn thoải mái khi đơn vị về hậu cứ. Giờ phút hiện tại, Thảo cảm thấy hãnh diện cùng họ bay vào vùng địch.

Người lính tổng trừ bị, trong cơ thể các anh, những mạch máu li ti chạy ngoằn ngoèo trong óc chính là những con đường trên 4 vùng chiến thuật các anh đã đi qua, mỗi đơn vị tế bào trong

da thịt tượng trưng cho một đồng đội đã cùng các anh chiến đấu trên khắp chiến trường và mỗi bắp thịt trong cơ thể là mỗi một địa danh mà các anh từng tham chiến.

Các anh TQLC là những người tình nguyện, không mong đợi ân thưởng, quyền lợi, các anh chiến đấu vì tự vệ chánh đáng, không hận thù, mong những cánh chim lạc hướng sớm tìm về tổ ấm. Niềm mơ ước là hết chiến tranh, vui cảnh thanh bình hoan ca.

Bộ đội Cộng Sản bị bắt buộc vào Nam chiến đấu vì cuộc sống của gia đình họ tại miền Bắc, trên tử thi người cán binh đụng với Đại Đội 2 tại Đông Hà có lá thư với lời lẽ hân hoan:

- Từ ngày anh đi B, gia đình được lãnh phiếu mua thực phẩm tiêu chuẩn nhà nước, bố mẹ và em được mua vải ở cửa hàng....

Những cán binh VC là thế, họ phải chiến đấu và chết. Họ không có lựa chọn cho chính họ, gia đình họ không thể tồn tại khi bị đẩy ra ngoài cái xã hội cộng sản, cái xã hội không có thực phẩm và vải vóc. Họ không còn có con

trực thăng CH.53 cắm thẳng đầu xuống mặt đất

Thủy Quân Lục Chiến

đường nào khác.

Bốn chiếc Cobra đang phóng rocket và bắn những quả đạn M.79 vào mục tiêu, qua khung cửa, Thảo thấy đoàn trực thăng xà xuống, những cụm khói đen bùng lên trên cánh đồng khô sập đổ quân, anh em tay súng sẵn sàng. Bỗng mọi người cảm thấy ngã đè lên nhau, chiếc trực thăng CH.53 cắm thẳng đầu xuống mặt đất...

Lời BBT/ST: “*Tâm Tình Người Chỉ Huy*” là một trong những câu chuyện của Mũ Xanh Giang Văn Nhân, tự Thảo, trong tập truyện ngắn “*Chặng Đường Nói Tiếp*”.

Trong đơn vị tác chiến, dù là cấp nào, việc chỉ huy thì quá dễ, dễ như chỉ tay 5 ngón, nhưng để đạt hiệu quả cao, giảm thiểu thiệt hại thì người chỉ huy cần phải “tâm tình” với thuộc cấp, đó chính là nghệ thuật lãnh đạo. Lãnh đạo chẳng có gì là cao siêu to tát, chỉ cần tìm hiểu hoàn cảnh và thăm hỏi gia đình vợ con của mỗi binh sĩ trong tiểu đội trung đội, một vài ngày phép lúc vợ họ ốm, con họ đau khiến tâm phục khẩu phục, ấy là lãnh đạo.

Các cấp chỉ huy Mũ Xanh trong “*Chặng Đường Nói Tiếp*” là như thế. Các đọc giả đặc san *Sóng Thần*, *Cạp Biển* và thân hữu muốn biết “*Chặng Đường Nói Tiếp*” tới đâu, và chiếc trực thăng CH.53 chúi đầu xuống đất mang theo những anh hùng TQLC nào thì đón đọc:

“*Chặng Đường Nói Tiếp*” của tác giả Giang Văn Nhân./.

Giang Văn Nhân

Lời Từ Sĩ

**Dâng lên anh linh
tử sĩ đã có lúc an nghỉ
tại nghĩa trang Quân
Đội Biên Hòa**

Mẹ chớ đắp cho con ngôi mộ mới
Để xương con rữa nát với thời gian
Làm phân bón cây nhân quyền sai trái
Cho ngày sau con cháu sống huy hoàng
Em chớ buồn nhìn mộ anh xiêu tán
Thấy bia anh đầy dấu đạn cắm thù
Ngay cả núi sông giặc còn rao bán
thì hồn nào yên được giấc ngàn thu!
Con hãy để xác cha hòa với đất
Ba chết rồi, cải táng được gì đâu!
Đồng đội ba biết bao người bỏ xác
Dưới trướng hào, trên núi thẳm, rừng sâu
Chị hãy để cho em vào phiêu lãng
cho em quên mỗi hận tháng Tư buồn
Hai mươi năm đất miền Nam tươi sáng
chỉ một ngày mưa thấm lệ trào tuôn
Bạn hãy để cho tôi tròn tiết tháo
Sống anh hùng thì chết cũng quang vinh
Chớ xin xỏ bọn cường quyền vô đạo
Thêm tủi lòng người đã quyết hy sinh
Nếu bạn muốn tôi ngàn thu yên giấc
xin hãy thay tôi dựng lại cờ vàng
Tôi không muốn được mồ tươm má tấ
Khi nước nhà mây vẫn trắng màu tang

Vũ Đình Trường